

Літературно-мистецька сторінка

СПОВІДЬ ДУШІ

Тіна ГРИГОРИШИН народилася в с. Соколів Бучацького району на Тернопільщині. Після закінчення місцевої ЗОШ стала студенткою філологічного факультету нашої академії. Любить займатися спортом, зокрема легкою атлетикою. Нещодавно відкрила в собі поетичний талант. Почала із вітання другу, а згодом вірші стали такою бажаною і необхідною "сповіддю душі". Тематика їх різноманітна: від гостро громадянської до інтимної лірики. Дівчина мріє отримати хорошу освіту (знати як мінімум декілька іноземних мов!), знайти відповідну роботу, мати щасливу сім'ю, побачити світ. А поки що — хай довго живуть і будуть здоровими найрідніші люди, особливо улюблена бабуся.

ПОЧНИ ЗІ СЛОВА

Слова, коли мовчать, завжди цінніші,
Бо погляди бувають ще сильніші:
Без лицемірства, фальші і брехні,
Хай навіть інколи і болісно-сумні.
Не можна ними вдарити, збрехати,
Можна лиш трішечки розчарувати.
Дорослі часто брешуть лицемірять,
Живуть в погоні, забувають міру.
Коли в очах прочитані слова,
Знай, що душа твоя іще жива.
Не відвертай же погляду прямого,
Не байдужий до болю ти чужого.
Думки хай будуть чисті та ясні —
Без фальші, лицемірства і брехні.
З цих слів я почала — ними й завершу.
Почни порядок ти із себе спершу.

Хоч і крила в любові є,
Вони дуже часто ламаються.
І хто любить, той сльози ллє.
Але ж солодко як літається!

Так, любов — річ болюча для нас...
Якщо хочеш крила відчутти,
Знай, що впадеш ти і не раз.
Та щасливим заслужиш бути.

Це життя не сприймає слабких.
Впав — значить, треба вставати.
Дасть любов сил для крил твоїх —
І ти знову зможеш літати.

ПРИЧИНА БІД

Усі біди від сигаретного диму,
Від алкоголю, попсових пісень.
Звинувачуй у всьому зиму,
Владу, весну, літо, мігрень.

Винні у всьому прогноз погоди,
Сучасна молодь, вампіри, коти,
Діти, боги, дурні пішоходи...
Хто завгодно — та тільки не ти.

АБОНЕНТ

Абонент не може прийняти дзвінки,
Він хоче стерти свого життя сторінки.
Абонент поза зоною плаче,
Бо серце його вже незряче.

Абонент по заслугі отримав своє,
І якщо час, може, в нього ще є,
То бажання нема розмовляти,
Бо на все йому вже наплювати.

І не нам його з вами судити,
Що не хоче ні з ким говорити.
Абоненту байдуже знов,
Не любить він цих дитячих розмов.

Ви дзвонили, як бачте, даремно.
Із любов'ю в абонента все темно.
В голові дві тисячі поганих думок,
І сили забрали мільйони зірок.

Апатія, фрустрація чи просто сум
Розірвуть мелодію душевних струн.
Що ти хотів? Що ти отримав?
І гнів свій, напевно, стримав.

Що ти знайшов? Що ти віддав?
Абонент, мабуть, дуже страждав...
Та пізно все це ми зрозуміли:
Абонент лежав уже в могилі...

МАЛЕНЬКА МРІЯ

Я прошу тебе, будь завжди поряд зі мною.
Обійми, приголуб і дай свою долоню.
Скажи декілька приємних слів.
Ти ж знаєш причину моїх снів.

Ти ж знаєш причину моїх тривог.
Я вдячна за значну кількість перемог.
Але ще далеко не кінець.
Можє, здамся, а, може, накою дурниць.
Та все ще попереду, я в тебе вірю.
І я протримаю до кінця свою
маленьку мрію.

Я ТАК ЛЮБЛЮ...

Я так люблю жити,
А в житті любити...
Я люблю дихати і говорити,
Про що мрію, те і робити.

Я люблю слухати музику
І роз'язувати життєві вузлики.
Я люблю писати вірші,
Бо це так звана сповідь душі.

Я люблю сумувати за тобою,
Бо тоді стаю сама собою.
Я люблю читати статуси,
І журнальні прикольні ребуси.
Я люблю з тобою бути поряд,
Бо ніщо так не зігріє, як твій погляд.
Я люблю їздити далеко,
Та, на жаль, в житті не все так легко.

Я люблю поринати в сні,
Бо всі кольори в них — із весни.
Я люблю дивитись у вікно
І бачити фантазію власних думок.

Я люблю шалено мріяти,
Після чого хочеться зразу діяти.
Я люблю голосно сміятися,
А головне — ніколи не прикидатися.

Я люблю спілкуватися з друзями
І не жити пустими ілюзіями....

ЯК ДОБРЕ!

Як добре все-таки жити,
Мати сім'ю і її любити!
Як добре мати кохану матусю:
Шукаю розраду і з нею ділюся.

Як добре все-таки мати тата
І знати: він буде завжди захищати.
Як добре гратись з маленьким братом,
Який виглядатиме й буде чекати.

Як добре улюблену мати бабусю,
Сумую за нею і завжди горджуся.
Як добре мати велику родину,
Хатину рідну і сильну країну.

Як добре на білому світі жити,
Любити усіх і всіма дорожити.

ЗВИНУВАННЯ

У свій бездумний втечі
Від щастя і думок
Звинувачую той вечір,
Який болю ніс вінок.

Тсс..., будь ласка, тихше...
Не кричи, тебе прошу...
Я порину, мабуть, глибше,
Хоч зазвичай і мовчу.

Та в думках все зовсім інше:
Буря, дим, вогонь, вулкан...
Серцю хочеться все більше,
Біль — мій тихий талісман.

Вже й не чую свого серця,
Тільки кров тече...
В моїх вухах кілогерци...
Сум в душі пече...

ВЕЧІР

Коли на землю сходить тихо вечір,
Запалюються зорі-ліхтарі,
Немає шансу у думок для втечі,
Нема цього бажання і в душі.

Коли на ніч спадає любо вечір,
Тікає метушливий денний світ,
Стають простими всі замудрі речі,
З'являються усі крапки над "і".

Крадеться в душу той незвичний вечір...
Що не сказала? Що скажу тобі?
А вечір доторкається, як вперше,
Гірким цілунком кави до губів.

МУЗИКА І НІЧ

Буденна втома вшухла без вагань...
Так просто все, без зайвих міркувань.
Усе так легко... Музика і ніч...
Пожовкле листя струшуєш із пліч.

Твій погляд і твоя усмішка мила...
Ми знаємо: любов — шалена сила.
І ти — герой моїх казкових снів.
Усе без обіцянь і зайвих слів...

Я кожну мить впливаюся тобою,
І біля тебе — наче за стіною...
Усе так ніжно... Руки у долоні...
Від щастя навіть сльози не солоні.

Осінній вечір... Холодно і тепло...
З цікавістю вдивляємось у небо.
Я дуже рада, що тебе знайшла.
Усе так тонко — до щокі щокі...

Ще мить — вже не шока, а губи...
І без різниці, що там скажуть люди...

ВСЕ ПРОЙДЕ

Ну що ж тепер сказати можу я?
Ти сумніваєшся, а я чекала,
Ночей багато все недоспала.
Та все одно в душі надію мала.

Оці останні всі розмови наші
Ще, мабуть, довго буду пам'ятати,
Але думки міняються на інші —
Я просто від минулого тікати му.

Усе пройде, і все колись минеться:
Закінчатся і грози, і морози.
Мені ще доля гарно посміхнеться —
І згасне біль, і висохнуть ще сльози.

ЛЮБОВ

Кажуть, любов — це політ і біль,
Та літати знову хочеться.
Прийдеться впасти не раз тобі,
Та за любов ми боремся.

